
Nebezpečný pacient

Nova Lee Maier

„Paní van Eerdová?“ Blíží se ke mně žena. Má na sobě červenou blůzu a rtěnku stejné barvy, vypadá, jako by právě přišla z nějaké nóbl večere – a ne od řady cel, navíc takhle po ránu. „Doris van Gaalová, advokátka,“ praví. Potřese si rukama. „Mluvila jsem s vaší dcerou.“

„Jak jí je?“

„V rámci možností dobře. Dostala se do značných potíží.“

„Co udělala?“

Obhájkyně se posadí vedle mě, ob jednu židli. „Vegas byla spolu se dvěma kamarády přistižena při činu – vloupání. Při tom došlo k násilí na šedesátiletém majiteli domu.“

Přitisknu si ruku na pusu.

„Ten muž z toho vyvázl s lehkými zraněními a notným leknutím. Policie to bere velmi vážně. Samozřejmě i s ohledem na mladistvý věk Vegas.“

„Nemůžu uvěřit, že by moje dcera něco takového udělala.“

Vezme složku a dá se do listování. „Vegas sama se násilí nedopustila. Oběť byla napadena jedním z těch mladistvých, kteří tam byli s ní. Oběma se podařilo uniknout.“

„Kdo jsou ti kluci?“

„To by policie chtěla vědět také.“ Dívá se do složky. „Vegas se odvolává na své právo mlčet. To právo má pochopitelně smysl. Jenomže tím ztěžuje práci mně, takže ji nebudu moci rychle dostat na svobodu.“ Zpřímá se na mě dívá. Hnědé oči, tmavé linky kolem kraje řas. „Měla vaše dcera potíže už dřív?“

„Nikdy,“ řeknu rychle.

Právnička pozvedne obočí.

„Vegas začala nedávno chodit za školu.“

Kývne, jako by chtěla říct: Vidíš? Tak tady to máme.

„Za to jsem jí dala domácí vězení,“ dodám.

Advokátka vstane. „Vegas půjde za chvíli k výslechu. Udělám, co bude v mých silách, ale nemohu nic slíbit.“

Beru si tašku a vstávám, abych se k ní připojila.

Poněkud překvapeně se na mě podívá. „Můžete počkat tady.“

„Já chci být u toho.“

„Budu u toho s Vegas já.“ Pak dodá s pochopením: „Je to její výslovné přání. Je mi líto.“

„Vždyť je jí teprve čtrnáct. Mám právo vědět, co udělala.“

„Rozumím vám. Být ve vaší situaci, také by se mi to nelíbilo.“ Podívá se na hodinky. „Můžete s ní mluvit potom.“

Policista sedí naproti mně za stolem, s rukama za hlavou. „Je to jednoduchý, slečno. Když nám nepovíš, jak se jmenujou tví kamarádi, budeme tě tu držet dýl.“

„To není běžný postup!“ Umělohmotná složka, kterou drží advokátka v ruce, je pevně srolovaná. Jmenuje se doktorka van Gaalová. Vidím, jak jí bělají klouby. „Mé klientce je teprve čtrnáct!“

„Jistě víte, že ji tu můžeme držet tři dny.“ Policajt se šklebí, jako by byl sám se sebou naprosto spokojený.

„Těší mě, že znáte protokol,“ poznamená van Gaalová.

Neměla jsem odmítat, aby tu byla máma. Ale teď na to nesmím myslet, jinak se rozbřečím.

„Ty se těch kluků bojíš, Vegas?“ zeptá se policistka. „Bojíš se, že ti něco udělají, když s námi budeš mluvit?“

Zavrtím hlavou.

„Jsou to tví kamarádi?“

„Nemusíš odpovídat,“ slyším vedle sebe van Gaalovou.

Všichni jsou zticha a koukají na mě.

Závisí teď všechno na mně?

„Tvé věci neprospěje, když budeš ty dva chránit,“ řekne ten chlap. „Nemá to cenu. Naši kolegové si promluví s tvými kamarády a kamarádkami, takže se ta jména stejně dozvíme.“

Ta žena se ke mně nakloní: „Raději nám to řekni sama, tím si výrazně usnadníš situaci.“

Dívám se na svoje kolena. S Denzellem jsem skončila. Co udělal, to fakt nejde. Jenže kdybych řekla jeho jméno, hned se dostanou i k Wesleymu.

„Jak myslíš,“ řekne ta policajtká.

„Okay, tak poslouchej, holčičko.“ Policajnt nepříjemně hlasitě ťuká do stolu propiskou. „My se podíváme, které mobily byly v době vloupání v okolí. Takže na to přijdeme tak jako tak.“

„A tvůj telefon máme taky,“ dodává policajtká. „Můžeme se do něj podívat, i když nám nedáš kód.“

Mobil mi zabavili ještě předtím, než mě naložili do auta. V něm mám všechno, svůj život. S Larou si píšeme celý den o všem možném. *O všem*. Jsou v něm i básničky. A Wesovy fotky. *Moje fotky*. Kousnu se do rtu tak silně, že najednou cítím krev.

„Rozumíš?“ ptá se mě ten chlap. „Je to jenom otázka času.“

Van Gaalová do mě štouchne. „To se nestane, neboj,“ řekne tiše. „To by byly příliš silné prostředky.“

„No, já bych na to nesázal.“

„Nejsou to dostihy,“ odsekne van Gaalová.

Policisté oba najednou vstanou. Ten chlap odhodí propisku na stůl. „Až bude chtít říct, kdo jsou ti její kámoši, dejte mi vědět,“ řekne cestou ke dveřím. „Prozatím tu tahle tvrdohlavá slečna zůstane.“

Když jsem byla v pátém měsíci, rozhodli jsme se s Jonathanem, že ve Vegasině životě nebude hrát žádnou roli. Jeho jméno nezapišeme do rodného listu, ani na ni nebude muset platit výživné. Stačí, že my dva víme, jak se věci mají.

Ulevilo se mi, že se na to Jonathan dívá stejně jako já. On se tou dobou propadal čím dál hlouběji. Obvyklý rytmus dne a noci mu byl naprosto cizí, stýkal se s mnoha pochybnými existencemi. Vypadal hrozně. Čas od času zničehonic odjel do Španělska anebo byl několik dnů k nezastižení.

Pro mě to bylo příšerné. Vzpomínka na dramatickou smrt otce mé nejlepší kamarádky byla najednou zase živá ve vši své intenzitě, a já věděla, že otec mého nenarozeného dítěte užívá to samé svinstvo.

„Emmi, já pro to malý nejsem nic než bad news,“ řekl mi jednoho večera Jonathan. Do toho zrovna hrála jedna skladba od 50 Cent. „Fakt, bad news.“ Pak chvíli jen tak temně koukal před sebe, ale z úsměvu, který mu hrál kolem koutků, jsem soudila, že s cestou, po které se vydal, je naprosto spokojený. Dotkl se mého kolena. „Až se jednou bude ptát po tátovi, řekni, že jsem někdo, kdo dělá špatný rozhodnutí. Že na tom bude líp beze mě, než žít s pohromou jako jsem já. Rozumíš mi?“

Dohodli jsme to spolu dobře, rozhodli jsme za nezletilý plod v mém bříše. *Můj* plod. Když se na to dívám zpětně, říkám si, jak je absurdní, že jsem se ani na moment nepozastavila nad tím, že miminko jednou vyroste v dospělého člověka, v individuum, které má nárok vědět všechno o svém původu. A navíc v člověka, který je z poloviny zatížený geny z otcovy strany.

Vezmu telefon a do vyhledávače zadám jméno Vegasina otce v uvozovkách. Zmáčknou Hledat. Lidí toho jména je víc. Fotograf, někdo se stavební firmou, jiný má výkup aut. Klikám dál, i mezi fotkami. Jonathan mezi nimi není. Netrpělivě zkouším zkrácené podoby jeho jména. Jon de Wit. Jonnie de Wit. Nathan de Wit. Poslední z nich mě přivede na stránky sportovního klubu v Amersfoortu. Dívám se na zvětšenou skupinovou fotografii na pozadí budovy z bílých cihel. Čtyři muži a tři ženy, částečně stojící, částečně v dřepu, a vedle nich vchod z drátěného skla. Všichni vyzárají, jak jsou fit a v pohodě. Kromě jednoho muže, který se nedívá do objektivu s úsměvem, spíš je zahleděný kamsi do dálky, jako by tam bylo něco, co přitahuje jeho pozornost.

„Já to věděl! Vždyt jsem ti to říkal!“ Imre spustí lavinu nadávek, hlas mu přeskakuje. „Neměl jsem tě poslechnout.“

„Počkej...“ Quincy mávne rukou na matku, aby dal najevo, že tento horor musí dokončit někde jinde. Pak vyjde z kuchyně. Posadí se na schody v úzké chodbě domu, kde vyrostl. „Tak se zase uklidni, člověče. Kde seš?“
„Zrovna jsem projel kolem policajtů. Můžeš třikrát hádat, kdo tam je.“

„Dám se podat.“ Quincy zírá do zdi. Na válečkové omítce, notně zažloutlé přílišným kouřením, visí téměř dvacet let staré školní fotografie, jediné, které rodiče tenkrát koupili. Marcův portrét visí mezi obrázky Quincyho a jejich mladší sestry. Matka přes něj pověsila růženec.

„Ta tvoje zvěrolékařka. Ta, co jsi chtěl, abych nechal na pokoji!“

Quincy sejde po schodech. Nahlédne do kuchyně. Matka si vzala iPad a balí si cigaretu. „Jak to víš?“

„Před barákem stojí ten modrej kombík.“

„Byls vevnitř?“

„Co bys řek?“ odsekne Imre.

„Je to firemní auto. Může s ním jezdit kdekdo.“

„Kdekdo, co jen tak náhodou zajde na policii?“ Imre se mu nepokrytě vysmívá.

„To by přece mohlo bejt.“ Quincy si zase sedne. Černé vansky spočívají na prvním schodě. „Kdyby chtěla jít na policii, udělala by to hned tenkrát.“

„Jenže tehdy byla ještě vyděšená. Teď o nás už dlouho nic neslyšela. Měls mě prostě tehdy nechat dělat, co bylo potřeba.“

Quincy zatíná čelisti. Imre chce vidět krev. V posledních měsících v něm vzrůstal neklid. Jako by se od Quincyho oddaloval. Kolikrát nemají kontakt celé dny.

„Teď mě dobře poslouvej,“ řekne Imre. „Řekls jeho jméno nahlas. Těžko se v těch dnech našlo ve spálených autech víc lidí mrtvejch jménem Marco. Takže když si policajti jednoduše sečtou jedna a jedna, budeš je mít hodně rychle za dveřma. A přes tebe přijdou i na mě.“

„To je jasný. Ale nechceš tam radši počkat, než vyleze ven? Abysme to věděli určitě?“

Imre neodpovídá.

„A i kdyby to byla fakt ona,“ dodává Quincy, „tak přece nemusí hnedka jít o nás?“

Ticho.

„Seš tam ještě?“

„Já toho mám dost, Quincy.“

„Já myslím, že –“

„Odtedka to budeme dělat podle mýho.“

Quincy zaraženě zírá na telefon. Imre zavěsil.

* * *

Budova z bílých cihel stojí ve čtvrti s řadovkami a nízkými paneláky. Pod přístřeškem u vchodu stojí nějaká žena a kouří. Chlupatý límec má vytažený co nejvýš. Všimne si mě, ale hned se zase věnuje svému mobilu.

Očima kloužu po jménech firem na skle vedle dveří. ELYSIUM CITY GYM – 1. PATRO.

Netuším, jestli tu Jonathana najdu. Rozjela jsem se sem rovnou z policejní stanice. Je to divné? Možná je. Jenže – copak existuje nějaký ověřený způsob, jak kontaktovat otce svého dítěte, se kterým jste se téměř patnáct let neviděli?

Krátce po našem rozchodu se Jonathan odstěhoval do Španělska. Jeho adresu jsem si možná mohla opatřit přes svou bytnou, ale já to neudělala. Ani tehdy, když mě i mí rodiče nabádali, že bych mu měla dát vědět, že má dceru. Naše domluva byla jasná, aspoň já jsem ji za takovou považovala. Přece jsme se tak nedohodli zbytečně. První zoubky, učení jízdy na kole bez přídatných koleček, vysvědčení – Jonathan se o žádných milnících nedozvěděl. Uteklo čtrnáct let a já toho slona v místnosti neustále obcházela. Teprve teď, když se ohlížím zpět, si uvědomuju, jak neskutečně rychle ten čas utekl.

V prvním patře je hala s panelovým stropem. Je to tu cítit dezinfekcí a potem.

„Dobrý den!“ Za přepážkou se objevila žena mého věku. Působí energicky. Má černě obkroužené oči s nalepenými řasami, skoro jako Bambi.

Představím se. „Je tu Jonathan de Wit?“

„Nathan má zrovna hodinu.“ Otočí se k hodinám na zdi. „A v jednu přijde další skupina. Můžu mu něco vyřídit?“

„Ne, já –“

„Levá, pravá, levá! Tak pohyb, tempo!“

Úplně jsem zapoměla ten jeho způsob mluvy. Staccato, tu a tam s nečekanými pauzami. Jeho hlas zní pořád stejně. Okamžitě vyvolá vzpomínky. Malíčké, zdánlivě bezvýznamné zlomky informací, zapadlé v sedimentu mé paměti.

„Můžu se jít podívat?“

„To nepůjde, dovnitř a ven ze sálu se smí jenom o přestávkách.“

Zklamání se mi zřejmě propsalo do tváře natolik, že paní po kratičké pauze řekne: „No tak jo, ale zujte si boty a buďte jak myška.“

Nechám své kozačky na mřížce a jdu za Bambi chodbou se skříňkami. Ukazuje na dřevěné desky mezi podlahou a stropem. „Zrovna představujeme. Rozšiřujeme o vedlejší prostory i o patro nahoře.“ Otevře dveře do jednoho sálu – červená podlaha, bílé stěny. Vzadu visí řada boxovacích pytlů, do kterých kopou kluci. Není tu žádné speciální místo pro diváky, jen pár skládacích židliček.

Jonathan převyšuje své žáky o hlavu i ramena. Má na sobě tepláky a přiléhavé tričko. Vrstvička potu na kůži, pohyb svalů pod ní. Ukazuje kopy. „Tak, tak, tak! Z boku. A teď vy, pořádně!“

Posadím se na nejbližší židličku a doufám, že si mě Jonathan nevšimne.

„Nezapomínej na krytí. Krytí, Robine!“

Čas mu sluší. Jonathan vyspěl, ve tváři má víc barvy. Ten šarmantní úsměv se nezměnil, pohybuje se energicky, mluví rychle. Vždycky byl chytrý – chytřejší než já, rychle mu to myslelo. Já se leda dokázala líp učit. Dovedla jsem si nacpat do hlavy celé stránky plné vzorců, zatímco jeho trápila určitá forma dyslexie, takže se učil přihlížením a napodobováním. Jeho pohyby mají pružnost kočky. Poplácává své žáky po ramenou, dává jim pobídky a pochvaly. Ti kluci se na něj dívají s takovým respektem, až mi to jde pod kůži.

Pořád ještě je zářivý střed pozornosti.

V hloubi duše cítím chvění. S tím jsem nepočítala! Předpokládala jsem, že se můžu spolehnout na svou profesionální odtažitost, která mě vždycky zachraňuje. Na to, jak se dovedu přepnout a dělat to, co je třeba, sdělovat zlé novinky, provádět operace. *Postavit se zločincům.* Na klíně se mi ruce spojily. Snažím se vzchopit. Soustředím se na plakáty s reklamou, visící na zdech. Jedna z nich propaguje jakýsi sportovní nápoj, Elysium Energy. Jonathan na obrázku zvedá fialovou lahvičku a sebevědomě se dívá do objektivu, oči zářivě světle modré, orámované tmavými řasami. Ten nápoj vyvinul on, tvrdí slogan. Můj ex má necelých sto kilometrů ode mě kariéru, o které nemám potuchy. Přes sociální síť se mi nepodařilo zjistit, jestli se oženil nebo třeba rozvedl. Třeba chodí s Bambi. Nebo je jeho bývalka – anebo přítelkyně s výhodami. Vegas má možná nevlastní bratry nebo sestry, o které se jejich otec mohl postarat.

Tenkrát to vypadalo jako dokonalé řešení. Bylo od něj šlechetné tiše se vzdálit. Teď mám však pocit, že děláme obrovskou chybu, když Vegas v kontaktu s otcem bráníme.

Jonathan si všiml, že někdo přišel a posadil se. Pozdraví mě krátkým, nepřítomným pokynutím hlavy, pokračuje v tréninku. Vtom vidím, jak ztuhl. Někdo na něj mluví, ale on nevnímá.

Otočí se.

Když se naše pohledy setkají, všechny ty roky mizí.

Je mi zase devatenáct. Studentka ve vzduchoprázdnu života. Osamělá, sotva schopná rozepnout křídla. Dívka, která pochybuje naprosto o všem, ale snaží se svou nejistotu překrývat drzostí.

Všechno, co jsem se od té doby naučila, zkušenosti, které jsem udělala, můj vývoj v ženu, kterou dnes jsem, to všechno jako by najednou nebylo důležité.

Na tahu je on. Alfa vlk.

Jeho žáci ustupují stranou. Jde ke mně.

„Emmo?“

Nejsem schopná slova. Za očima mě pálí slzy.

„Co tu děláš?“

Jen se na něho dívám, otevírám ústa, abych něco řekla, ale z mých rtů žádné slovo nevychází.

„Vegas? Stalo se něco Vegas?“

Přeložila Jesika Schaff